

ฝึกุ้ม

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนโต

เทศน์พระ วันที่ ๒๖ กันยายน ๒๕๖๙

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะเป็นโลกกับธรรม ธรรมะแบบโลกๆ ไง แล้วก็ศึกษามาตามตำรับตำรา แล้วก็มีความรู้ มีความรู้ในพระพุทศาสนา แล้วเราก็พยายามดำรงชีวิต ใช้ชีวิตอยู่ในกรอบของคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรื่องโลกๆ

ฟังธรรมๆ ฟังธรรมจากการภาคปฏิบัติ ฟังธรรมจากภาคปฏิบัติมันเกิดจากใจ จากใจดวงหนึ่งสู่ใจดวงหนึ่งไง จากใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเทศนาว่าการมาไง พระอรหันต์ ๖๐ รูปพ้นจากบ่วงที่เป็นโลกและบ่วงที่เป็นทิพย์ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านฝึกหัดปฏิบัติของท่านขึ้นมาจนถึงที่สุดแห่งทุกข์ เวลาท่านแก้ไข จากใจดวงหนึ่ง คนที่ฟังธรรมเป็นๆ คือฟังจากหัวใจ หัวใจมันฟังธรรมอันนั้นนะมันสะเทือนหัวใจของตน หัวใจของตนมันทุกข์มันยาก

ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมนะ ท่านสังเขปมาก ใจของเราแท้ๆ ปล่อยให้กิเลสมันเหยียบย่ำ ทำลายอยู่อย่างนั้นนะ ใจของเราแท้ๆ ไปหลงแต่สัญญาอารมณ์โลก อยากมีหน้ามีตา อยากมีชื่อเสียง อยากให้คนรู้จัก ถ้าเป็นทางธรรมนะ ไร้สาระ มันไปกวนหัวใจทั้งนั้นนะ

ใจของตนไม่ต้องอาศัยใครเลย มันก็ทุกข์มันก็ยากของมันอยู่แล้ว กิเลสมันปั่นหัวอยู่อย่างนั้นนะ ใจของตัวแท้ๆ ไม่มีใครดูแลรักษา แต่อยากสนใจทางโลกนะ เรื่องอยากดังๆ นี่สำคัญมาก มึงจะไปดังอะไร

กังวานนะ กังวานในหัวใจของตนสำคัญที่สุด

ฟังธรรมๆ เพื่อหัวใจของตนไง ถ้าฟังธรรมเพื่อหัวใจของตน ใจถ้ามันมีศีลมีธรรมขึ้นมามันจะเข้าใจเรื่องอย่างนี้ ใจที่ไม่มีศีลมีธรรมมันก็เป็นสัญญาอารมณ์ทางโลกๆ นั้นไง ประชาธิปไตยๆ เสมอภาคเท่ากัน

คนพูด มึงมีเสรีภาพให้เขาบ้างหรือเปล่า ถ้ามันเป็นจริง? มันต้องเป็นจริงขึ้นมาในหัวใจของ
ตนสิ

ธรรมะไม่มีกาลไม่มีเวลานะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรินิพพานไปแล้ว
๒,๐๐๐ กว่าปี เวลาหลวงปู่มั่นท่านสิ้นสุดแห่งทุกขะ โอ้อโฮ! มหัทศจรย์ ครูบาอาจารย์ของเราะ สิ่ง
ที่เขาแสวงหาก็ก็น่าแสวงหาชื่อเสียงกิตติศัพท์กิตติคุณ หลวงปู่มั่นท่านไม่สนใจ เรื่องโลกๆ มา หลวงตา
ท่านเล่าเอง ถ้ามีโยมมา มหารับชะ ท่านไม่สนใจเลย แต่เรื่องพระมา ใครภาวนาเป็น มา ใครภาวนา
ได้ มา มันไม่มีนะสิ แต่เวลาคนมา มหารับชะ เพราะเรียนความเป็นมามากก็อยู่กับโลก เข้าใจโลก
อยู่แล้ว เรื่องโลกเรื่องไร้สาระมาก

แต่เราก็ก่เกิดกับโลกนะ เราเกิดกับโลก มีผลของวิญญู ถ้าเราเกิดกับโลกแล้ว เราเข้าใจโลก
แล้วนะ แล้วเอ็งยังหลงโลกอยู่หรือ เอ็งยังอยากดัง อยากใหญ่ อยากมีชื่อเสียงอยู่หรือ เอ็งตายมาก็
ภพที่ชาติแล้ว นี่มีवासนามาบวชเป็นพระนะ มาบวชเป็นพระแล้ว แล้วหัวใจมึงอยู่ไหน แล้ว
พฤติกรรมที่มึงทำกับข้อวัตรปฏิบัติมันต่างกันอย่างไร ข้อวัตรปฏิบัติเขาห้ามคลุกคลีอยู่แล้ว แล้ว
พฤติกรรมออกมาอย่างนั้นนะ แล้วใจเอ็งเป็นอย่างไรละ

ถ้าใจมันเป็นธรรมนะ มันสังเวช มันสลดสังเวช หัวใจของตนไม่มีใครดูแล

แล้วเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภณารื้อสัตว์ชนสัตว์ บริษัท ๔ ชาวพุทธ องค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปกครองคุ้มครองดูแล

เวลาเราคิดใจ ตั้งแต่เราบวชมาเป็นพระ ที่บิณฑบาตเลี้ยงชีพอยู่นี้เป็นผลจากอะไร ถ้าไม่เป็น
ผลจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางธรรมวินัยนี้ไว้ บิณฑบาต ชาวบ้านเขาจะใส่บาตรเอ็ง
ไหม ชาวบ้านเขาจะใส่บาตรเพราะอะไรละ

เพราะเขาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า บริษัท ๔ ภิกษุไม่มีอาชีพ
ฆราวาสบวชเป็นภิกษุแล้วห้ามใช้ชีวิตแบบฆราวาส ถ้าใช้ชีวิตแบบฆราวาส มึงก็เป็นฆราวาสไง มึง
ไม่ใช่เป็นภิกษุ ภิกษุนั่งกางเกงไม่ได้ ใส่เสื้อไม่ได้ แต่งตัวแบบฆราวาสเขาไม่ได้

เดี๋ยวนี้ไปหมดแล้วนะ ใส่เสื้อยืดสีรัก ยังอวดเป็นพระ ก้มหายานไ้ พระจีนเขาใส่กางเกงไ้
พระจีน พระญวนไ้ เอ็งเป็นมหายานหรือเป็นเถรวาท ใส่เสื้อก็ได้ ใส่กางเกงก็ได้ แต่เป็นมหายาน
มันไม่ใช่เถรวาท

ตั้งแต่ทารกจนเป็นวัยรุ่น จนชราคร่ำคร่า มันก็เหมือนกัน มนุษย์เหมือนกัน มันจะสวามันจะหล่ออย่างไรมันก็ชราคร่ำคร่าเหมือนกัน เพียงแต่ว่ามันไปติดเขาเอง มันเป็นเรื่องของเขา ไม่ใช่เรื่องของเอ็ง เรื่องของนักปฏิบัติมันหน้าที่ของเรา

เราปฏิบัติ เราเป็นฆราวาส เราบวชเป็นพระ อุปัชฌาย์ให้มา เกสา โลมา นขา ทันตา ตใจ ของกู ของมึงนั่นแหละ อามะ กันเต ของมึงนี่แหละ เกสา โลมา นขา ทันตา ตใจ ของมึงนี่ มึงทำให้มันเป็น ทำให้มันรู้ ถ้ามันรู้ขึ้นมา มันจะไม่รู้เรื่องอื่นได้อย่างไร

อตฺตา หิ อตฺตโน นาโถ ตนเป็นที่พึ่งแห่งตน ตนทะลุปรุโปร่งในตัวของตนแล้วมันต่างกันตรงไหน

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นท่านระลึกอดีตชาติของท่าน ท่านก็ภพภีชาติ

ครูบาอาจารย์ท่านบอกเลย หลวงปู่มั่น ครูบาอาจารย์เกิดร่วมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาทั้งนั้นนะ ตั้งแต่ว่าที่นครราชคฤห์ หลวงปู่มั่นก็อยู่ที่นั่น ครูบาอาจารย์อยู่ที่นั่น เป็นลูกศิษย์ใคร เป็นอาจารย์ใครมาทั้งนั้นนะ แล้วเป็นอย่างนั้นมันก็เป็นอดีต แล้วเป็นอะไรละ แล้วปัจจุบันนี้จะปัจจุบันหลวงปู่มั่นท่านปฏิบัติอย่างไร ครูบาอาจารย์ที่เป็นธรรมๆ ขึ้นมา ท่านปฏิบัติอย่างไร

ไฉนนี่เอาอดีตมาขายกิน เอาอดีตมาอวดอ้าง อดีตมันดีอย่างนั้น ทำไมพฤติกรรมปัจจุบันมันชั่วอย่างนี้ ถ้าอดีตมันดีอย่างนั้น ทำไมปัจจุบันโกหกมดเท็จจะล่อนปลิ้นปล้อน มันชั่วขนาดนี้ แล้วอดีตที่มันดี มันมาชั่วต่อปัจจุบันนี้ได้อย่างไร

มันชั่วต่อเมื่อมันเป็นข้อเท็จจริงเป็นธรรม แต่มันเป็นการโฆษณาสินค้าไง ถ้ามีศักยภาพ อดีตชาติเรามีความเกี่ยวพันกันมา คนทุกข์คนจน พระบวชมาแล้วไม่มีใครดูแล อดีตชาติเอ็งไม่เกี่ยวข้องกับใครเลยใช่ไหม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าปรารภนาริอัสตฺรชนสํตฺวํ เทวทัตฺตจะมาปกรองสงฆ์ฯ ไม่มีสติปัญญาอะไรเลย

“เทวทัต แม้แต่พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ อัครสาวกเปื้องซ้ายและเปื้องขวา เรายังไม่ให้ปกครอง”

มันจะปกครองได้อย่างไร องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบรินิพพานไปแล้ว พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะก็บรินิพพานไปแล้ว ใครจะปกครองใคร แต่ในอนาคตกาล พระกัสสปะไง ถืออรรถค์ วัตรๆ ไง เลิศในการประพฤติปฏิบัติ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า “กัสสปะเอย เธอก็เป็นพระอรหันต์ เธอก็อายุเท่าเรา ทำไม เธอต้องประพฤติปฏิบัติตนอย่างนั้น”

“ข้าพเจ้าไม่ใช่ปฏิบัติเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าปฏิบัติไว้เพื่ออนุชนรุ่นหลังเขาได้ถือเป็น แบบอย่างในการประพฤติปฏิบัติ”

นี่พระกัสสปะ ไม่ปรารภนาปกครองสงฆ์อะไรเลย เพราะทุกคน ถ้าเป็นฆราวาสญาติโยมก็ ตายไป ถ้าเป็นพระอรหันต์ เป็นครูบาอาจารย์ ก็ต้องนิพพานไป มันต้องนิพพานไป แล้วอนาคตใคร จะดูแลใคร เอ็งจะปกครองสงฆ์ ปกครองใคร ทุกคนมันต้องตายหมด แล้วใครจะปกครองใคร

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้สงฆ์ สงฆ์ในอนาคตที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ มี คุณธรรมในหัวใจของตน นี่ไง ธรรมค้มครองใจ พระ คนดีฝึค้ม พระดี ธรรมะค้มครอง เรามีศีลมีธรรม ศีลธรรมค้มครองหัวใจของเรา

แล้วถ้ามีศีลมีธรรมค้มครองในหัวใจ มีธรรมๆ ใครมันจะรังแกใคร ใครมันจะเบียดเบียนใคร อู้ฮู! มันอยู่นุ่น หัวใจกูอยู่นี่ มีสติปัญญาพร้อม เอ็งจะทุ่ทุเทใส่ไคล้ขนาดไหนมันก็เรื่องของเอ็ง

ธรรมะค้มครองนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสมัยพุทธกาลไง เขามาถวายอาหารองค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วมาต่อว่ามากมายมหาศาล

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย อาหารนี้เ้ามาแล้ว ถ้าเราไม่รับประเคน มันเป็น ของใคร

ก็เป็นของคนมาถวายไง

เอ็งจะด่ากูร้อยหนพันหน ด่ามาทั่ว กูไม่รู้ กูก็ของมึงทั้งนั้นนะ ธรรมะค้มครอง ธรรมค้มครอง ค้มครองที่ไหน

หลวงตาพระมหาบัวท่านพูด ฟังแล้วมันฝังใจ เวลาจะคิดเหมือนต้องแบกหามท่อนซุง

ความคิดเกิดจากจิต ไม่ใช่จิต ขณะที่ความคิดจะเกิดขึ้น เหมือนเราต้องแบกหามซุงทั้งท่อน เอ็งมีสติไหม แล้วเอ็งจะไปห้ามคำติดินนินทาของชาวบ้าน เอ็งโง่ขนาดไหน แล้วมันต้องห้ามซุง นั้นนะ มันสติปัญญา มันพร้อม แล้วกูไปห้ามมันทำไม กูก็ไม่ต้องไปห้าม ก็ให้ท่อนซุงมันนอนอยู่นั้น กูก็ไม่ต้องไปแบกโง่ ชัดเจนมาก

นี่เหมือนกัน ถ้าธรรมะคั่มครองเรา เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมาแล้วจะกลัวชาวบ้านเขาติดิน นินทา เรื่องของเขา

หลวงตาพระมหาบัวท่านพูดโง่ อยากจะเห็นนัก พระที่ปฏิบัติอยู่ในศีลในธรรมแล้วไม่มี บั๊จจัยเครื่องอาศัย ท่านอยากเห็นนัก อยากเห็น มันไม่เคยเห็นโง่ นี่โง่ ธรรมะคั่มครองโง่ กลิ่นของศีล กลิ่นของธรรมมันหอมทวนลม ลมมันพัดพาไป เขา รู้จัก ทวนลมเข้ามาด้วยพฤติกรรมความดีงาม

กลิ่นดอกไม้ กลิ่นอะไรมันหอมไปตามลม กลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมขจรขยายไปทั่ว ธรรมะ มันคั่มครอง ถ้าปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม

เว้นไว้แต่เวลากรรมมันให้ผลโง่ ถ้ากรรมมันให้ผล เอ็งทำกรรมสร้างกรรมไว้แต่ภพชาติใด ถึง เวลากรรมนั้นให้ เห็นไหม พระโมคคัลลานะเป็นพระอัครสาวกเบื้องซ้าย มีฤทธิ์มีเดชมาก เขาจะ ทำลายพระพุทธศาสนา เขาบอกต้องทำลายมือซ้ายมือขวาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก่อน ก็เลยไปจ้างคนจะมาทุบทำลายพระโมคคัลลานะ

พระโมคคัลลานะรู้ณะ เหาะหนีเลย ครั้งที่ ๑ เหาะหนีเลย ครั้งที่ ๒ ครั้งที่ ๓ เขามาอีกแล้ว พิจารณาดูแล้ว โอ้! มันเป็นเวรเป็นกรรมที่ท่านเคยทำกับแม่ท่านไว้ในอดีตชาติ

ในอดีตชาติ แม่รักมาก มีลูกผู้ชายคนเดียว อยากให้มีสะใภ้ ท่านก็ไม่ต้องการ เพราะอยาก อยู่กับแม่ เพราะรักแม่ แม่ก็อ่อนนวยชน ขออยากให้ลูกมีครอบครัว ก็ไปหาสะใภ้มาให้ สะใภ้มันเป่า หนูเข้า เป่าหนูเย็น เป่าอยู่ทุกวัน ว่าแม่ตาบอดเป็นภาระทุกๆ อย่างเลย สุดท้ายแล้ว เออ! คล้อยตามไป ทางเมีย

“แม่ เอาแม่ไปฝากกับญาติเณาะ” เอาแม่ขึ้นเกวียนไปโง่ แล้วพอไปถึงครึ่งทางนะ “แม่อยู่ที่นี่ ก่อนนะ จะลงไปทำธุระ”

ลงไปกับบอก “โอย โจรมันจะปล้นๆ”

เข้ามาทุบทำลายแม่

แม่โดนทุบอยู่ บอกลูกนะ “ให้หนีไป โจรมันมา หนีไป”

แม่โดนทุบโดนตียังรักลูก มันได้สติกลับมาละ “ไอ้โจรถอยๆ” โจรมันถอยออกไป แล้วกลับมา ลูกชายกลับมาแล้ว กลับมา “ไอ้! แม่ แม่เจ็บมากไหม” เอาแม่กลับบ้าน แต่โดนทุบหนัก แม่ตาย ปีตุฆาต มาตุฆาตไฉ่ ฆ่าพ่อฆ่าแม่ บาปกรรมอันนั้นลงนรกขุมอเวจีมากมายมหาศาล สร้างบุญ สร้างกุศลมา ขึ้นมา จนมาเป็นพระโมคคัลลานะ สร้างบุญสร้างกุศลมาเพราะปรารถนาเป็นอัคร เบ็ญช้ายเบ็ญชวา นี่เศษบุญเศษกรรม

เว้นไว้แต่กรรมมันให้ผล ถ้ากรรมมันให้ผล ใครก็หลีกเลี่ยงหนีกรรมไม่ได้ แต่กรรมมันไม่ให้ผลนะ ธรรมะคั่มครอง ธรรมะคั่มดูแลเราให้พ้นภัย ถ้าพ้นภัยขึ้นไป นั่นพ้นภัยนะ

แต่ถ้าเราฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาเนี้ไง คนดีฝัคั่ม ฝัมันจะคั่มครอง

ตอนเนี้เราเป็นปุถุชนคนหนา ฝั ฝัตัวยหาบๆ มีศีลมีธรรมขึ้นมาเง จะฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาเง ทำ ความสงบของใจเข้ามาเง นั่นนะมันจะเริ่มฝึกหัดปฏิบัติธรรมเง ฝั ฝัคั่ม คั่มให้ชีวิตเนี้รอดมา ให้ชีวิต เนี้เกิดมา คนดีฝัคั่ม คั่มให้เราเกิดมาเป็นฆราวาส เกิดมาพบพระพุทธศาสนา อยากฝึกหัดประพฤติ ปฏิบัติขึ้นมา มาบวชเป็นพระเง ถ้าบวชเป็นพระขึ้นมา ถ้าเป็นพระที่ดั่งาม เราจะฝึกหัดปฏิบัติธรรม ขึ้นมาเง ศีล สมาธิ ปัญญาเง

ไม่ใช่บวชพระขึ้นมาแล้วเป็นอลัชชีเง จะลุ่มหลงไปกับโลกธรรม ๘ เง เขามีลาภเสื่อมลาภ มี ยศเสื่อมยศ อยากมีอย่างนั้นอย่างฆราวาสเขาเง แต่ถ้าบวชเป็นธรรมแล้วเขาไม่สนใจ ยศถาบรรดาศักดิ์ เขาไม่สนใจทางโลกๆ ทั้งนั้นเง เขาสนใจ ศีล สมาธิ ปัญญาเง พระปฏิบัติๆ เง

ไม่ใช่พระปฏิบัติขึ้นมาต้องการลาภสักการะ ต้องการยศถาบรรดาศักดิ์เง เขาต้องการศีล ต้องการสมาธิ มีศีล มีสมาธิขึ้นมา มันก็มีความปกติสุขอยู่แล้ว แล้วถ้าฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ให้เป็นความจริง ให้มันเป็นภาวนามยปัญญา ปัญญาที่เห็นข้อเท็จจริงเง ฝึกหัดปฏิบัติในแนวทาง สติปัฏฐาน ๔ ในพระพุทธศาสนา

ในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ ในพระพุทธศาสนา

ในแนวทางสติปัฏฐาน ๔ โดยจินตนาการ โดยจินตนาการแบบโลกๆ มันก็จินตนาการของ มันไปแล้วมหัศจรรย์ ไอ้โฮ! วิพากษ์วิจารณ์ ไอ้โฮ! มันเรื่องลึกลับซับซ้อน

มันเป็นนวนิยายธรรมะ ธรรมะนวนิยายโดยสมุทัย โดยกิเลสมันปั่นแต่ง มันเขียนในนามของ อวิชชา

ฝึกหัดปฏิบัติของเรา ธรรมะคุ้มครอง ทำความสงบของใจเข้ามาให้ได้ ใจสงบแล้วนะ แล้วฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาให้เป็นข้อเท็จจริง เวลาเป็นข้อเท็จจริง โอ้โฮ! จิตสงบแล้วเห็นสติปัฏฐาน ๔ นะ มันเห็นกิเลส มันสะท้อนใจมาก เพราะมันไม่มีใครเคยรู้เคยเห็นนะ

เก่งนัก กิเลสคนอื่นนะ ผิดอย่างนั้น ผิดอย่างนี้ ผิดอย่างนู้นนะ นี่ไง ธรรมะนวนิยายไง ต้องปฏิบัติอย่างนั้น ต้องทำอย่างนั้น ต้องทำอย่างนี้ไง เก่งนัก เรื่องคนอื่นเก่งนัก ไม่เคยเห็นกิเลสไง กิเลสมันออกหน้า มันเที่ยวอวดบ่มเพาะสั่งสอนคนอื่น เบียดเบียนตน ทำให้ตนฟุ้งซ่าน ทำให้ตนวิตกกังวล ทำให้ตนต้องแบกรับสถานะว่ากูอยากดัง

ถ้าเป็นธรรมะคุ้มครองใจ มีศีล มีความปกติของใจ มีสมาธิ ทำความสงบระงับให้มันเป็นสัมมาสมาธิ สัมมาสมาธิคือจิตสงบเป็นปกติสุข มีพลังงาน มีกำลัง ถ้ามันไปเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรมโดยตามความเป็นจริง ปฏิบัติธรรมในแนวทางพระพุทธศาสนา คือสมาธิ พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทธะคือพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาน้อมไปเห็นสติปัฏฐาน ๔ จะฝึกหัดสติปัญญา พอฝึกหัดสติปัญญา พอมันเห็น เห็นสติปัฏฐาน ๔ โดยข้อเท็จจริง กิเลสมันสงบตัวลง จิตมันเป็นอิสระ จิตมันเห็นสติปัฏฐาน ๔ เห็นใหม่

กุบวชมากับอุปัชฌาย์ อุปัชฌาย์กุสอนมา เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ กรรมฐาน ๕

โง่เง่าเต่าตุ่นไม่มีการศึกษา จะรู้ธรรมะได้อย่างไร

กูฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา พอจิตสงบ พอกูไปเห็นเข้า กูไปเห็นกิเลสนะ โอ้โฮ! ขนพองสยองเกล้า มหัศจรรย์ในคุณธรรมในใจของตน

ปฏิบัติธรรมสมควรแก่ธรรม ธรรมะคุ้มครอง ธรรมะประสิทธิประสาทความรู้ให้ ใช้ปัญญา แยกแยะ แยกแยะไปตามกำลังของสมาธิ สมาธิมีกำลังพิจารณาไปแล้วมันเป็นไปตามไตรลักษณ์ ถ้าสมาธิมันอ่อนแอลง มันจะเป็นสัญญา มันจะเป็นเรื่องโลก

เรื่องโลกก็เรื่องอวิชชา เขียนนวนิยายธรรมะให้ พอเขียนนิยายธรรมะให้ เวลามาทบทวน เออ! โอ้เนี่ยมันสัญญานี้หว่า เอ๊ย! โอ้เนี่ยมันเราสร้างเรื่องขึ้นมาเอง เราไม่รู้ตัว อวิชชามันเขียนนวนิยายธรรมะให้ แล้วก็เคลิบเคลิ้มกับมันไป เนี่ยมันสัญญานี้หว่า มันไม่มีผลนะ

วาง กลับไปฝึกหัดปฏิบัติ ศีล สมาธิ

ศีล สมาธิ คือผู้รู้ ผู้สงบ ผู้รู้ คือพุทธะ พุทธะคือพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนาโดยสัมมาทิฐิถูกต้องชอบธรรม มันมีกำลังของมันนะ พอมีกำลังของมัน มันมีกำลังแล้ว มันมีความ

สงบสุขแล้ว มันน้อมไปเห็นสติปัฏฐาน ๔ อีก เออ! อันนี้สดๆ ร้อนๆ อันนี้ไม่ใช่สัญญา ไม่ใช่ความจำ ไม่ใช่นวนิยาย ไม่ใช่ใครประสิทธิประสาทความรู้ให้ มันเกิดจากการขุดค้น การกระทำของพุทธะ มัคโค ทางอันเอก เอื้ออะ! เอื้ออะ! เอื้ออะ! มันมหัศจรรย์ในตัวมันเอง นี่ไง แนวทางสติปัฏฐาน ๔ ตามความเป็นจริง จริงในพระพุทธศาสนา จริงในหัวใจของคนที่มีธรรมะค้ำครอง

ถ้าธรรมะไม่ค้ำครอง มันก็เป็นกิเลสเขียนนวนิยายให้ตามกิเลสบังเงา เป็นธรรม แล้วเราก็เคลิบเคลิ้มไปกับกิเลส ทั้งๆ ที่ฝึกหัดปฏิบัติธรรมนี่แหละ กิเลสมันยังชักนำเอาไปแบ่งแยก เอาไปบำรุงบำเรอให้กิเลสมันอ้วนๆ ขึ้นมา แต่เจ้าตัวไม่รู้ตัว

นี่ไง เวลาถ้าเป็นทางโลกๆ ขึ้นมา เวลาที่มีญาติโยมมาหาหลวงปู่มัน หลวงปู่มันท่านให้มหาหมากก็พระมหาบัว ลูกศิษย์เป็นผู้อุปัฏฐาก เป็นผู้ต้อนรับ เพราะพระวาสฏาติโยมเอาพระที่รู้ทางวิชาการคุยกับเขามันก็จบ

แต่ถ้าการฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมา ที่เวลาเราเป็นข้อเท็จจริงขึ้นมาในหัวใจอย่างนี้ ถ้าจิตมันสงบมีกำลังของมันไง พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน น้อมไปเห็นสติปัฏฐาน ๔ ตามข้อเท็จจริง มัคโค ทางในพระพุทธศาสนา หลวงปู่มันต้องการอย่างนี้ ต้องการให้คนฝึกหัดปฏิบัติ

แล้วคนอื่นพูดไม่รู้เรื่องหรือ คนอื่นมันก็พูดทางทฤษฎีนะ อวิชชามันเขียนนวนิยายธรรมะไว้ให้ปนพว้าเพ้อกัน แล้วทุกคน คนที่เกิดมามันก็มีอวิชชาพาเกิด มันก็มีคนเขียนนิยายธรรมะให้อยู่ในหัวใจของทุกๆ คน เวลาบรรยายธรรมะ นวนิยายธรรมะโดยอวิชชา ใ้โฮ! มันพรั่งพรูๆ สนุกครึกครื้น

หลวงปู่มัน หลวงตาพระมหาบัวท่านสั่งนักสั่งหนา ภาวนาแล้วอย่าไม้ ห้ามคุย ห้ามไม้ เว้นไว้แต่ขึ้นไปหาท่าน กับคนอื่นห้ามคุย ห้ามไม้ เดี่ยวอวิชชาพญามารมันจะเขียนนวนิยายธรรมะให้ไปไม้กัน แล้วมันก็ไปนั่งไม้กันอวดกัน มันเลยกลายเป็นธรรมะของอวิชชา

เราฝึกหัดปฏิบัติตามความเป็นจริงของตน ให้ธรรมะค้ำครอง ให้ศีล ให้สมาธิค้ำครองเรา แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติขึ้นไปนะ ถ้ามีคุณธรรมไง หลวงตาพระมหาบัวท่านพูด เวลาจะคิดมันต้องห้ามแบกท่อนซุง จัดซุงทั้งท่อนขึ้นมา นี่เป็นความคิดหนึ่ง

ไ้เราคิดแม่งจนจบแล้วนะ ยังไม่รู้ว่ใครคิดเลย ยังว่ากูเองอยู่เนี่ย มันเรื่องไร้สาระสินดี

ถ้าเป็นเรื่องจริงนะ คนดี ฝัคั่ม ฝัคั่มครองคนดี คนดีนะฝัคั่ม มีบุญมีกุศล พระปฏิบัติถ้ามีคุณธรรมในใจ ธรรมะค้ำครอง

ไม่มีอะไรหรอกโลกนี้ มันแข็งตั้งแต่อริชาพลิกฟ้าคว่ำดิน สิ้นสุดการเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แล้วมันมีอะไรอีกล่ะ มันไม่มีอะไรมีค่าอีกแล้ว ไม่มี ไม่มี วิหารธรรมในใจอันนั้น

แล้วเวลาฝึกหัดหวั่นกันขวิดมาตั้งแต่ต้น มันต้องหวั่นกันขวิดมาตั้งแต่ต้น เห็นตั้งแต่ทำสมาธิถูกหรือผิด ครูบาอาจารย์ที่ติงามนะ ทำความสงบของใจเข้ามา แล้วใจสงบจริงหรือไม่จริง แล้วสงบจริงไม่จริง หลงปุ้มนั้นเวลาท่านถามพระไป จิตเป็นอย่างไร

จิตคือสมาธิ ถ้าไม่รู้จักจิต ก็อารมณ์ ทุกคนอยู่กับอารมณ์ความรู้สึกของตน ไม่มีจิต ทั้งๆ ที่จิตอยู่กับตัวตนคนนั้นแหละ เพราะมันเป็นคนเป็น ไม่ใช่คนตาย มีจิตอยู่ แต่สื่อสารกันด้วยอารมณ์ สืบเนื่องกันด้วยอารมณ์

แต่ถ้าผู้ที่ฝึกหัดปฏิบัติขึ้นมาจนวางอารมณ์ ผ่านอารมณ์เข้าไปสู่ตัวจิต คือสัมมาสมาธิ จิตเป็นอย่างไร ตอบได้ ถ้าตอบได้ นั่นนะคือสัมมาสมาธิ นั่นคือตัวจิต เริ่มต้นแห่งการฝึกหัดประพฤติปฏิบัติ คือ สมาธิ

แล้วถ้าจิตเป็นอย่างไร จิตเป็นสมาธิ แล้วจิตดีหรือจิตไม่ดี ชำนาญในวิธีหรือไม่ชำนาญในวิธี ถ้าจิตมันดี มันชำนาญในวิธี มันฝึกหัดเข้าออกได้ มันรักษาคิดได้ มันถึงจะฝึกหัดปฏิบัติได้

ถ้ามันไม่มีความชำนาญในการเข้าการออก มันสับสนหลง มันเป็นบางครั้งบางคราว มันเป็นได้บางครั้งบางคราว แล้วมันทำงานได้อย่างไร การทำงานมันต้องเสถียรใช่ไหม มันต้องเสมอภาคใช่ไหม การทำงาน ไฟฟ้าถ้าไม่เสถียร เครื่องใช้ไฟฟ้าพังหมด แล้วเราเดี๋ยวก็นี่สมาธิ เดี๋ยวก็นี่สมาธิ แล้วปัญญามันจะเสถียรไหม อะไรมันจะถูกต้องไหม

ถ้าชำนาญในวิธีคือเสถียร เสถียรแล้วถ้าฝึกหัดให้มันเป็น มันจะเป็นข้อเท็จจริง แล้วถ้าข้อเท็จจริงมันจะรู้เลย นี่พลังงานทั้งนั้น ไฟฟ้าทั้งนั้น ไฟฟ้าเขาจะมีหน่วยเคลื่อนที่เร็วคอยบำรุงรักษา ฝนตกฟ้าร้อง พายุพัด ไฟตกหมด ไฟฟ้าเขาจะดูแลรักษาทั้งนั้นนะ ชำนาญในวิธีมันจะดูแลรักษาคิด จิตจะเป็นอย่างไร ถ้าเข้าใจ ถ้าเข้าใจนะ

ถ้าไม่เข้าใจ เ็งก็หลงไปเถอะ ความโลภ ความโกรธ ความหลง หลงแล้วฝึกหัดปฏิบัติล้มลุกคลุกคลาน มันผิดพลาดมาทั้งนั้นนะ แล้วเวลาฝึกหัดปฏิบัติทุ้มเททั้งชีวิต ทุ้มเททั้งชีวิตมาบูชาความผิดพลาดใช่ไหม ทุ้มเททั้งชีวิตมาอยู่กับความจับสิ่งใดไม่ได้เป็นขึ้นเป็นอันเลยใช่ไหม พอมาทบทวน เข้ามั่นสลดสังเวชใจ แล้วมาตั้งตนให้ได้

ถ้ามันเสื่อมก็เสื่อมไปแล้ว เสื่อมไปแล้ว เคยทำสมาธิได้ เคยได้อารมณ์อย่างนั้น คิดว่า
อารมณ์อย่างนั้นจะอยู่กับเราตลอดไป ไม่มี สพุเพ ธมฺมา อนตฺตา ธรรมทั้งหลายเป็นอนัตตา เกิดขึ้น
ชั่วคราว อยู่กับเราชั่วคราว อยู่กับเราตอนที่เรามีสติปัญญารักษาเท่านั้น แล้วถ้าสติปัญญาเรา
อ่อนแอ หายหมดแล้ว ไม่มีหรอก มันเป็นสัญญาเดิม มันเป็นสัญญาความจำอันเก่ามาคุ้ยไม่ทัน มัน
เป็นนามของอวิชชา เขียนนิยายธรรมะ หลอกตนแล้วก็หลอกคนอื่น

เอ็งสงสัยไหม เอ็งสงสัยในตัวเอ็งไหม เอ็งสงสัยในการปฏิบัติไหม

แต่ถ้าเป็นการปฏิบัตินะ มันรู้แจ้งเป็นขั้นเป็นตอนนะ บุคคล ๔ คู่แจ้งหมด ถ้าไม่แจ้ง มันไม่มี
นิโรธๆ นิโรธคือดับทุกข์ ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ นิโรธ ดับทุกข์ด้วยมรรค ๘

ทุกข์ เหตุให้เกิดทุกข์ เป็นฝ่ายเหตุ เหตุเริ่มต้น ผีกัดเจียนอยู่เจียนตายนี้ ด้วยวิธีมรรค ๘ แต่
มันชั่วคราวๆ ของชั่วคราวทั้งนั้น เพราะมันไม่มีนิโรธ มันตทังคปหาน ปล่อยวางเป็นครั้งเป็นคราว
อวิชชาหลุดไปไม่ได้ เพราะสังโยชน์ ๓ สังโยชน์เบื้องต่ำ สังโยชน์เบื้องสูง สังโยชน์อย่างหยาบ
สังโยชน์อย่างละเอียดที่อยู่ในหัวใจของตน ของชาวพุทธที่ฝึกหัดปฏิบัติ ที่อยู่ในจิตที่เวียนว่ายตาย
เกิดในวัฏฏะโดยข้อเท็จจริง แล้วมันไปบวกกับทัศนคติ ไปบวกกับพันธกรรมของจิต ไปบวกกับกิเลส
หยาบกิเลสหนา ไปบวกกับความพลั้งเผลอ ความไม่เอาไหน ความไม่มีอำนาจวาสนา ร้อยแปดพัน
เก้า

แต่ครูบาอาจารย์ที่ดั่งามของเราเิง ท่านปฏิบัติเอาชนะตนเองให้ได้ก่อน ไม่เบียดเบียนตน
แล้วบวกกับคนอื่นได้

ถ้าในตนยังสงสัย ยังลังเล ปฏิบัติได้ทั้งนั้นนะ นิยายธรรมะ อวิชชาเขียนให้ร้อยแปดพันเก้า
พูดได้ แล้วนิยาม ตรรกะฟังแล้วมันเข้าใจได้ มันเป็นเรื่องสมมุติไ ธรรมะโลกสมมุติ ไม่ใช่ธรรมะใน
โลกวิมุตติ

โลกวิมุตติพูดคำเดียวเท่านั้นนะ ไช้ ไม่ใช่ ู้หมด แล้วทะลุปรุโปร่งตามข้อเท็จจริงในหัวใจ
ของผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ นั้น ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ นั้นถึงรักและสงวนศีล หนทางในการปฏิบัติ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถามพระกัสสปะไ “กัสสปะ เธอก็เป็นพระอรหันต์อายุก็
เท่าเรา ทำไมใช้ผ้าบังสกุลถึง ๔ ชั้น”

ขอแลกสังฆาฏิเลย แลกสังฆาฏิ เปลี่ยนจากของพระกัสสปะออกมา

พระกัศสปะพูดไป ข้าพเจ้าไม่ใช่ปฏิบัติเพื่อตนเอง ก็องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า กัศสปะเคย เธอก็เป็นพระอรหันต์ ก็เป็นพระอรหันต์แล้ว ปฏิบัติอะไร ก็เลสไม่มี แต่ข้าพเจ้าทำไว้เพื่อคนรุ่นต่อไป เพื่ออนุชนรุ่นหลัง หนทางในการอ้างอิง หนทางในการประพฤติปฏิบัติ

ครูบาอาจารย์ที่ดั่งามท่านทำไว้ให้เป็นหนทางของผู้ที่ไขว่คว้าอยากจะหาหนทาง อยากจะหาความเป็นจริง แต่มันต้องเป็นความเป็นจริงในใจของเขา เพราะจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวิภวภูติ จิตที่ทุกข์ จิตที่ร้อน ถ้าปฏิบัติแล้วถ้าเป็นธรรม จิตมันจะมีความสุข มีความสงบ จิตมันจะละสังโยชน์ เป็นอิสระขึ้นมาเป็นขั้นเป็นตอน ถึงที่สุดแล้วชำระล้างอวิชชา หักเรณียอดของความโลภ ความโกรธ ความหลง เรณียอดคืออวิชชา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้หักลง

ไม่หักลง มันเป็นเชื้อไข มันจะทำลายหัวใจดวงนั้น ต้องหักเรณียอดของเรณ ๓ หลัง เป็นข้อเท็จจริงในหัวใจของผู้ที่ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริง เอวัง